

Ivan Antić

Meta-fizika astrologije

DRUGO IZDANJE

Registrovano u JAA - Autorskoj agenciji za Srbiju A.D.
kao autorsko delo.

www.ivantic.info

Izdavač:

Samostalno izdanje

© Copyright: 2019 by Ivan Antić

ISBN-13: 978-1978413634

ISBN-10: 1978413637

SADRŽAJ:

Uvod	3
Neke osnovne činjenice i zablude	5
Antropičko načelo i oblikovanje subjekta ...	23
Zodijak	35
Planete ili psihodinamika prostorvremena	46
Sudbina kao tvar	60
Sloboda kao ličnost	80

UVOD

Za razliku od većine drugih knjiga o astrologiji, nećemo se ovde baviti podučavanjem osnovnih principa neophodnih za tumačenje horoskopa. Takvih knjiga, dobrih i loših, ima dovoljno. Ovde će biti reči o tome **zašto astrologija uopšte deluje** i kako su nastali njeni osnovni principi, kako se prostorvreme kosmosa uobličava u nama (ne)poznato postojanje, u planete, sâm život i sudbinu.

Da bismo se približili ovoj viziji koja objedinjuje mikro i makrokosmos, koliko je to u našoj moći, koristimo se nekim dostignućima teorijske fizike. Astrologija je od starine poznata kao kraljica svih nauka, njen zodijski krug je kao vir u koji se stiču sva iskustva postojanja. Ovde ih nećemo sva spominjati već se usredsrediti samo na neka najnovija, uz naglasak na iskustvo ličnog viđenja. Osnovne teorije fizikalne realnosti koje ćemo se ovde držati pri razjašnjenju suštine astroloških uticaja, jesu teorija o hologramskom univerzumu i teorija Jačeg antropičkog principa koje se nadopunjuju i koje tvrde da univerzum, ovakav kakav je, postoji zbog uobličavanja svesnog subjekta, nas samih. Moja je spoznaja da astrologija pokazuje sve detalje tog uobličavanja, i to za svaku individu posebno. Stoga naglasak na ličnom iskustvu ne treba da deluje zabrinjavajuće već podsticajno, jer se samo iz takve perspektive može sagledati smisao astrologije. Ako ona detaljno prikazuje kako se iz prirodne celine formira ličnost, njena se svrsishodnost ne može drugačije izraziti nego kao lično iskustvo.

Kriterijum osvešćenja i samospoznaje biće jedino merilo pri iznošenju svih objektivnih činjenica koje sadrži astrologija. Drugačije rečeno, budući da objektivni svet stvara i kroz sva iskustva usavršava svesnog subjekta, da celina univerzuma spoznaje sebe kroz prosvetljenog subjekta, i da je njegova celovita ličnost oličenje smisla postojanja svega, subjekat koji ovo piše neće iznositi ništa svoje, nego će samo dozvoliti da celina, kroz njegove ograničene moći izražavanja, izrazi sebe samu.

Autor

NEKE OSNOVNE
ČINJENICE I ZABLUDE

U trenutku kada novorođenče prvi put udahne vazduh, duh ovoga sveta ulazi u njega da mu dâ život. To je duh vremena, onog trenutka u kome je udahnulo. Usled jedinstva prirode, svaki trenutak je oličenje svega postojećeg, on je oblikovan celinom, kosmosom, položajem Zemlje prema Suncu, obližnjim planetama i dalekim zvezdama. Sva ta tela su energetske oblici, cela priroda je energetska celina koja se izražava kroz oblikovanje, i u trenutku kada novorođenče prekine svoju fizičku zavisnost od majke, počinje njegova zavisnost od nove, šire celine: kosmosa. S prvim udisajem ono prima energiju te celine, njen dah. Dok je u majčinoj utrobi ono prosto postojalo, i njegovo telo se tek formiralo, u novoj sredini ono će morati da bude aktivno, moraće da dèla jer dah celine ima nameru da mu obrazuje ličnost. Nakon rođenja dete ulazi u dramu svih mogućih životnih iskustva, u život koji je događanje, a ne prosto postojanje. Događaji su u suštini samo kretanje, zbivanje, a to je ono što kosmos jeste, sveopšte kretanje.

Astrologija nam pokazuje da se to kretanje odvija po zakonima zlatnog preseka, svete geometrije.

Svojim prvim udisajem čovek prima obrazac svog oličenja, svoj karakter koji se kroz vreme ispoljava kao sudbina i on je detaljno prikazan natalnom kartom. U majčinoj utrobi se oblikuje čovekovo telo; kada izađe iz nje na ovaj svet, oblikovaće se njegova psiha kroz delovanje. Kao što je majčino telo oblikovalo njegovo, tako će smisao zbivanja ovog sveta, njegovo kretanje oblikovati njegovu psihu. Astrologija nam pokazuje kako je konstruisan ovaj

svet, šta pokreće njegova zbivanja. Ta zbivanja jesu sudbina svih bića. Sudbina svakog čoveka je da spoznajom celine tog zbivanja postane nezavisna ličnost i dođe do svoje autentičnosti, do Sopstva ili svesti svoje duše, a to znači do svesnog jedinstva s celinom. Otuda svi nesporezumi i greške pri tumačenju horoskopa kada se očekuje nešto drugo.

Celovita ličnost je oličenje celine koja sve stvara u svakom trenutku, i stoga čoveka ništa drugo ne može dovesti do sopstvene celovitosti do sama celina koja ga je stvorila. Put do takvog ocelovljenja i samospoznaje kao spoznaje celine, uvek je individualan, jer sve je u prirodi jedinstveno. Zato je put do Sopstva proces individuacije.¹ On je za svakog jedinstven i njegova jedinstvenost je određena vremenom i mestom rođenja, ukrštanjem vremena i prostora. Rođenje čoveka, koji mimo svih bića treba da postane ličnost, nije ništa drugo do ukrštanje vremena i prostora. Kada se oni ukrste, rađa se svestan život. U svim drugim područjima postojanja to ukrštanje nije prâvo, to su sve neki krivi, nepotpuni oblici koji čine sva druga bića i sve postojeće u prirodi koje nije čovek. Samo se u čovekovom liku događa prâvo ukrštanje horizontale vremena i vertikale večnog prostora, Neba i Zemlje, svesti i postojanja. Čovek je jedini kompletan oblik postojanja, on je duhovno oličenje celine jer duh celine, koja sve stvara, jedino kroz njega postiže direktnu samospoznaju. U svim drugim oblicima on se prosto zbiva kao svekolika priroda.

Kao što prostorvreme ima svoju piramidalnu hijerarhiju, na vrhu se sužava u svest i slobodu, a ka osnovi širi u sve veću inerciju i uslovljenost, tako i obrazovanje lič-

¹ O procesu individuacije videti u knjizi C.G.Junga: 'Čovek i njegovi simboli' (Carl G. Jung: Man and his Symbols).

ANTROPIČKO NAČELO I OBLIKOVANJE SUBJEKTA

Današnja shvatanja teorijskih fizičara o prirodi fizikalne stvarnosti dospela su do jedinstvenog paradoksa. S jedne strane, eksperimentalna otkrića u subatomske fizici istopila su gotovo sva dosadašnja ubeđenja o materijalnoj stvarnosti, o njenoj čvrstoći i postojanosti, i otkrila nam da je takva slika sveta samo privid koji nam stvara priroda čulnog opažanja, a nije izraz same stvarnosti. Suština materije ili subatomska stvarnost se pokazala kao krajnje relativna i direktno zavisna od subjekta koji je doživljava. Ubrzo nakon svog nastanka, dvadesetih godina, kvantna fizika se zaplela u problem odnosa subjekta prema prirodi, jer se priroda tog odnosa pokazala kao presudna za dobijanje rezultata eksperimentalnih istraživanja. Takvim uvidima se, s druge strane, približila drevnim znanjima o suštini stvarnosti, mističkim spoznajama koje su sadržane u osnovi svih velikih duhovnih tradicija.

Prema Fritjofu Kapri, koji je u svojoj poznatoj knjizi *Tao fizike*² izneo paralele između savremenih fizikalnih teorija i drevnih, uglavnom istočnjačkih mističkih uvida, ovo zbližavanje se sastoji iz osam tačaka.

1. Jedinstvo svih stvari i događaja - svet se ne može razložiti na nezavisne, manje jedinice.

2. To sveopšte jedinstvo uvek zahvata i svesnog subjekta (čoveka, posmatrača) i on je neposredan učesnik

² Fritjof Capra: *The Tao of Physics: An Exploration of the Parallels Between Modern Physics and Eastern Mysticism*, 1975. Shambhala Publications.

u toj meri da je spoznaja jedinstva njegova sudbina, i kao da se sve zbiva da bi se njegova svest kristalisala.

3. U tom jedinstvu sve razlike i suprotnosti su relativne; suprotnosti su polovi jedinstva i kao takvi omogućavaju mu životnu dinamiku.

4. Svi pojmovi su plod razuma i ne mogu se primeniti na sâmu stvarnost prirode, oni ne dotiču svojstva sâme stvarnosti.

5. Iza prostora i vremena relativističke fizike stoji jedna viša, bezvremena dimenzija, implicitni poredak u kome su svi događaji u prirodi međusobno povezani, ali ne uzročno.

6. Kosmičko jedinstvo je dinamičko i neodvojivo od svojih višestrukih pojavljivanja, priroda je u dinamičkoj ravnoteži i mnoštvo je iluzija ograničenog, čulnog načina posmatranja.

7. Prostor i čestice nisu strogo odvojeni i suprotstavljeni, već su u dinamičkom i živom procesu neprekidnog kretanja, nastajanja i propadanja. Čestice nastaju iz oscilovanja polja koja su bez oblika i određenja, i u njima nestaju; iako su nemanifestovana, polja su stvarnost iz kojih proizilaze entiteti koje opažamo kao čestice koje sačinjavaju fizički svet.

8. Celokupna stvarnost je neprekidni kosmički ples energije, igra nastajanja i nestajanja. Čestice koje sačinjavaju fizičku stvarnost su zapravo energetski procesi, a ne čvrsti objekti.

Klasična fizika se od Njutna pa sve do početka dvadesetog veka bavila mehanističkim modelom opisa sveta. On je odgovarao prostom, čulnom iskustvu, i bio je uspešan u tehničkoj primeni. Tehnološka revolucija i moderno doba su i započeli kada je čovek shvatio sve aspekte kretanja u čulnom, fizičkom svetu.

Opšte je poznato da reč zodiac potiče od grčke reči *zodion* koja znači „životinjski pojas“, i da se odnosi na dvanaest sazvežđa koja duž ekliptike opasuju Zemlju. Manje je poznato da je ta reč zapravo preuzeta od staroegipatske reči *zo-djaja-kos* koja znači „radi rada raspodela“. A još daleko manje je poznato radi kakvog rada su zodiacki znaci raspoređeni baš tako kako jesu, i to u svim krajevima sveta i u svim epohama, od Severne i Južne Amerike, preko Egipta i Vavilona, do Indije, Tibeta i Kine.

Cela priroda služi ispoljavanju božanske svesti - kroz svesnog subjekta koji je na ovoj planeti uobličen kao čovek. To znači da cela priroda služi prosvetljenju duše čovekove. Da bi to ostvarila mora svoju energiju, koja se izražava sveopštim kretanjem, koherentno da uobliči tako da taj oblik bude oličenje njenog smisla. To je njen rad, ona (tj. kosmos) radi na oblikovanju svesnog subjekta u malom, na mikrokosmosu, i smisao postojanja tog subjekta je samospoznaja. Čovek je, dakle, odraz kosmosa u malom, mikrokosmos, i to je razlog zašto astrološka tradicija, koju je praksa dokazala, pripisuje svakom funkcionalnom delu ljudskog tela po jedan zodiacki znak. Glava je oblikovana po principu znaka Ovna, vrat pripada Biku, ramena i ruke Blizancima, gornji deo grudi i srce Raku, pleksus Lavu, stomak Devici, kukovi Vagi, polni organi Škorpiji, butine Strelcu, kolena Jarcu, listovi Vodoliji i stopala Ribama. I zaista, čovekovo telo je baš ovakvog oblika samo zato što je Zemlja baš ovoliko udaljena od Sunca i ostalih planeta. Da je njena gravitacija, određena masom, samo malo drugačija, čovek bi izgledao sasvim drugačije. Njena masa i gravitacija su baš ovakve kakve jesu, zato što se kreće oko Sunca i pored ostalih planeta baš ovom brzi-

nom kojom se kreće. I obratno, njena brzina je ovakva zato što joj je masa tolika. Da je jedan činilac drugačiji, i svi ostali bi bili drugačiji. Sve je povezano i uzajamno. Zato je izdvajanje čoveka iz te celine izraz čistog neznanja. Njega su oblikovali prirodni ciklusi, smena godišnjih doba i sve što priroda u sebi nosi, a to nije ograničeno samo na površinu Zemlje. Njeno tlo je zapravo samo podloga na kojoj se projektuje bivstvovanje celog kosmosa, a naročito Sunčevog sistema, jer njena masa, gravitacija, rotacija i revolucija, od kojih direktno zavisi sav organski život, neposredno je uslovljena planetama Sunčevog sistema, njihovom gravitacijom i kretanjem.

U četvorodimenzionom prostoru vremenu, u stvarnosti, oblik, gravitacija i kretanje svih tela Sunčevog sistema, organski život na Zemlji, čovekovo psihofizičko telo i sudbina *jesu jedno isto*, ali u *različitim dimenzijama i razmerama*. Njihovo kružno, tačnije spiralno kretanje uobličava različite dimenzije pojavnosti. Najgrublja i našem opažanju najobjektivnija dimenzija bila bi sâm fizički oblik planeta i njihova masa. Oni su u direktnoj zavisnosti od brzine kretanja i udaljenosti od Sunca, koji bi bili sledeća, finija dimenzija. Atmosferske prilike i klima na planetama, koje takođe zavise od prethodnih dimenzija, bile bi sledeća, a organski život još finija dimenzija. Čovekov lik i njegova svesnost izražena kroz sudbinu je najfinija dimenzija celog ovog spiralnog uobličavanja koje izaziva Sunce. Zato je Sunce osnovni princip integracije čovekove suštine. Sunce svojom masom i gravitacijom savija i sažima okolno prostorvreme, najkonkretnije uobličeno kao planete, i to sažimanje je proizvelo organski život na najpogodnijem mestu Sunčevog sistema, na Zemlji. Kroz evoluciju organskog života sve to sažimanje ostvarilo je svoj egzistencijalni smisao. Svoj duhovni smisao zadobija kroz ličnost najkompletnijeg i

☉ PLANETE ☽
 ♃ ♀ ♂ ILI ♃ ♃ ♃
 PSIHODINAMIKA PROSTORVREMENA
 ♃ ♃

Uticaj planeta na život ljudi oduvek je bio predmet mistifikacija. U ranoj fazi razvoja astrologija je bila pod uticajem magijskog mišljenja, pa je tako i razumevanje planetarnog uticaja bilo demonističko. Smatralo se da svaka planeta ima svoje duhove koje magičar, odnosno astrolog, može da prizove i da od njih sazna sve o njenom uticaju. To je tada bio i jedini način da se nešto sazna o dejstvima planeta i on nije bio plod zablude. Priroda je u tim starim vremenima na taj način, pomoću imaginacije kultivisala ljude. Kada bi magičar prizvao određenog duha, ta imaginarna tvorevina iz astrala zaista bi prenosila informacije na postavljena pitanja. Ali, odgovori su uvek bili usklađeni sa demonističkim verovanjem praktičara, jer astral je imaginacija prirode koja kao ogledalo odražava ubeđenja s kojima mu se pristupa. Zato nijedna nimfa sa Venere nije mogla svom astrologu-magičaru da ispriča činjenice o planetama, o kojima će ovde biti reči, nego bi uvek nastojala da ga zavede svojom neopisivom lepotom. Uostalom, možda svaka planeta ima svoje duhove, ako je i sâma Zemlja krcata njima, ali oni mogu posvedočiti samo o posebnim karakteristikama svoje planete, ne i o suštini svih planetnih uticaja.

Odgovor o toj suštini danas je dostupan na osnovu raspoloživih znanja o prirodi fizikalne stvarnosti. Dakle, sâma fizika će nam dati odgovor na čemu počiva osnovno dejstvo astrologije: dejstvo planeta.

Naša planeta je velika indukciona mašina, zemlja je nula a jonosfera faza. Na svaki metar od tla napon je veći za 100V tako da se stvara ogromna energija. Ta energija nije samo električna, nego je uobličena u sve oblike životnih energija koje vidimo kao organski svet, to je bioenergija koja oblikuje i pokreće sav život na ovoj planeti. Kretanje nije različito od energije i sâmog života koji je energetska manifestacija. Reč *energeia* znači bivstvo-u-delu, u pokretu. **Sav život na Zemlji je svoj pokret-energiju dobio od kretanja Zemlje, njene rotacije i revolucije. Mi se, dakle, krećemo i uopšte živimo samo zato što se Zemlja kreće, njeno kretanje omogućava pokret naše ruke i rad srca. Kada bi ona stala, i naše srce bi odmah stalo.**

Kada bi se Zemlja sâma kretala oko Sunca, manifestacija tako indukovane energije na njoj ne bi bila dovoljno složena da oblikuje danas postojeći život. Potrebno je još kretanja oko Zemlje koje će svojom magnetnom indukcijom diferencirati život na njoj. Takve indukcijske mašine su sve planete koje rotiraju u Sunčevom sistemu. Zašto ih ima baš toliko i zašto su one baš takve mase, gravitacije i udaljenosti od Zemlje da je to izazvalo evoluciju organskog života na njoj - odgovor nam daje Jači antropički princip. Sve je to bilo potrebno da bi se oblikovao vesni subjekt. Takve su prirodne konstante.

Svaka planeta svojom gravitacijom i kretanjem indukuje određenu diferencijaciju bioenergije na Zemlji. Skup svih planetnih uticaja tako je oblikovao sav život koji vidimo oko sebe, i naše sudbine. Teško ih je sve razlučiti, za to je zaista potreban prosvetljen um, ali ovde možemo zapaziti neke od njih. Najlakše ih je raspoznati po ciklusima, naročito Meseca i Saturna koji su vezani za emocionalno i mentalno sazrevanje. Lako je raspoznati i ciklus od jedne godine, kada Zemlja napravi pun krug oko

Sunca. Na osnovu njega se radi godišnji, ili horoskop solarnog povratka.

Medicinska nauka je otkrila da se čovekova koža u potpunosti obnavlja za 28 dana. Dok Mesec napravi jedan pun krug oko Zemlje mi dobijemo sasvim novu kožu. Možda će ta ista nauka otkriti da se celo čovekovo telo transformiše i obnovi sve svoje ćelije za godinu dana, od jednog do drugog rođendana. Ako bude dovoljno pažljiva otkriće takođe da se ta kompletna obnova pravilno odvija sve do čovekove dvadeset osme godine života (u ranom detinjstvu nešto brže), i da od tada počinje da usporava. Sumnjam da će biti dovoljno pažljiva da to poveže sa ciklusom Saturna koji isto toliko traje.

Šta su zapravo planete?

I one nastaju kao i sve ostalo, iz univerzalnog kvantnog polja. Kvantno polje je odranije poznato kao etar (ili *akaša*). Takođe se u novije vreme njegovo dejstvo u prirodi imenuje kao 'tamna materija', 'energija nulte tačke' (zero point energy) i kao 'crne rupe'. Crne rupe su samo polja čistog prostora ili etra. Međutim, u mejnstrim nauci sprovodi se skrivanje značaja etra,⁶ i njegovom delovanju koje ne može da se sakrije daju se svi ovi različiti nazivi.

Iz etra ili akaše, odnosno kvantnog polja nastaje sve.

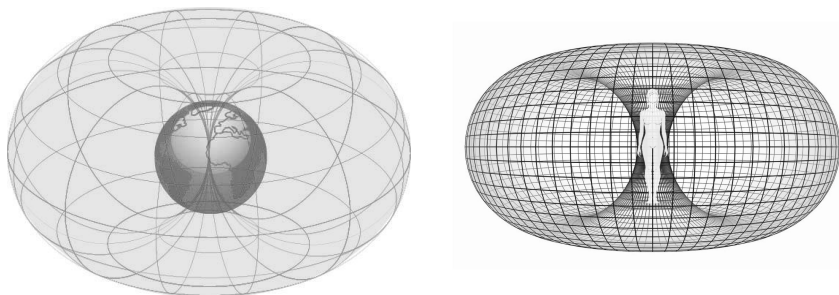
Etar u obliku 'crnih rupa' postoji svuda. Ima ih vrlo malih i vrlo velikih. Njihova veličina stvara razmere

⁶ Pojam etra je u nauci zabranjen jer je Nikola Tesla otkrio da se iz etra može dobijati neograničena i besplatna energija. Etar je takođe izbačen iz Periodnog sistema elemenata D.I. Mendeljejeva, gde je originalno bio na početku, kao zemljin Etar. Izbačen je takođe iz Maksvelovih (J.C.Maxwell) jednačina koje su obuhvatale i hercijanske i ne-hercijanske talase, ispoljenu i neispoljenu prirodu, tj etar. Iz njih su nakon Maksvelove smrti izbacili njihov skalarni deo (longitudinalnih elektrodinamičkih talasa), a ostavili samo vektorski.

zbivanja i ispoljavanja svega.⁷ Razmere se kreću od Apoluta koji omogućava sam bezvremeni prostor koji omogućava sve drugo; zatim sve galaksije; sve zvezde; naša zvezda, Sunce; planetarni sistemi oko Sunca; Zemlja i organski svet na njoj. Tako najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije; manje stvaraju zvezde; još manje stvaraju planete; još manje svesna živa bića, a najmanje stvaraju elektrone, koji formiraju atome i sve elemente.

Crne rupe sve to stvaraju po modelu torusa.

Sve što postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona preko čoveka i zvezda do galaksija, postoji po modelu torusa.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar.

Njihove različite veličine proizvode sve razlike u oblicima svega što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da, u skladu sa svojom razmerom, na rubu svoga torusa izaziva povratno polje (ono nastaje u interakciji sa okolnim prostorom) koje stvara visoke vibracije svih elemenata koje zato, usled visokih vibracija, stvaraju visoku temperaturu. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu sve-

⁷ O razmerama ispoljavanja kosmosa videti u knjizi "Predavanja iz kosmologije" Petar Uspenski, Logos, Beograd, 2007. (P.D. Ouspensky: "The Cosmological Lectures")

SUDBINA KAO TVAR

Sudbina je proces saobražavanja života da bude podoban apsolutnoj stvarnosti koja sve omogućava, suštini svega postojećeg. Zato je sudbina *prirodni proces*. Sve što radimo celog svog života nije ništa drugo do zadovoljavanje organskih potreba i sleđenje sudbine. Mi smo potčinjeni sudbini sve dok ne postanemo podobni za samospoznaju transcendentalne duše. **Kada to dostignemo, nadilazimo sudbinu. Zato jer je naša duša iznad organskog života, prostora i vremena. Sudbina nas tlači sve dok ništa ne činimo za svoj duhovni ishod, i to nečinjenje je osnovna odlika svih loših sudbina.** Naše nezadovoljstvo životom je direktna posledica toga što ništa ne činimo za svoju duhovnu autentičnost, ili to činimo na pogrešan način jer, retko je znanje o tome šta je ona zapravo. Mnoge tradicije je predstavljaju na iskrivljen način.

Najfiniji prirodni procesi su na mikrokosmičkim dimenzijama još u antičko doba uočeni i nazvani tvar. Ovaj termin javlja se kod Aristotela i označava supstrat, tvar od koje je nešto izgrađeno. Sama ova reč na grčkom jeziku prvobitno je označavala drvo, šumu, građu ili gradivo. Aristotel je uvodi u filosofiju kao ono što leži u osnovi svih svojstava neke stvari, što se može oblikovati i biti nosilac svojstava. Po tome ju je smatrao za *prvu materiju*. Grčki termin za tvar se doslovno prevodi latinskom rečju *materia*. Savremena fizika je ove najfinije prirodne procese, ili osnovne supstance, razotkrila kao ne baš tako jednostavne tvorevine. Subatomska istraživanja su pokazala da je materija u suštini energetska tvorevina, da je

ono od čega se supstanca ili atom sastoji zapravo energetska jedinica nazvana kvant. Otkriveno je i dokazano da je priroda u svom najfinijem nivou energetske zbilje i da ono direktno zavisi od opažanja, pa čak i samog prisustva subjekta. O tome smo ranije već govorili, a ovde ćemo samo primetiti da to potvrđuje stanovište da sveopšte energetske kretanje prirode teži uobličavanju subjekta, ili bar zavisi od njega.

U mnogo starijem iskustvu, starijem ne samo od savremene fizike nego i od antike, u religiji đaina, osnovne supstance prirode nazvane su *điva*, što znači život. One su shvaćene kao žive energetske tvorevine koje uslozljavanjem obrazuju sve elemente dostupne čulnom opažanju i sva zbilje. Po temeljnom shvatanju đainske religije - koja je najstarija jer joj se legendarna prošlost računa na više miliona godina, mada su njeni reformatori i nosioci poznati od pre 4500 godina, ali ne i osnivač - osnovne supstance prirode su energetske monade koje su žive (*điva*), što podrazumeva da su svesne i stoga delatne. U svom razvoju i uslozljavanju ove monade se razlikuju kao one koje obrazuju organski, čulno vidljivi živi svet, i one koje obrazuju neorganski, koji po čulnom iskustvu izgleda kao neživi svet. U oba slučaja one su delatne i *svojom delatnošću proizvode materiju*. Po đainskim shvatanjima materija je „oblepljenost” ili „izlučevina” delatnosti *điva*. Sanskritska reč za ovu delatnost je *karma*. Kasnije spekulacije u indijskoj filosofiji i religiji pojmu *karma* dale su drugačije značenje, kao nagrada ili kazna za učinjena dela. Prvobitno je on označavao, dakle, delanje sâmog bivstva uopšte, delanje uslovljene prirode, i đaini su težili da od toga steknu nezavisnost (*kaivalya*) asketskim pročišćenjem svoje duše od svih taloga delatno uslovljene prirode, od *karme* s kojom je „oblepljena”. Po toj težnji da budu pobednici nad celokupnim uslovljavanjem bivstvo-

vanja, dobili su ime *đain*, što znači „pobednik”. Oni pripadaju kultu heroja koji je mnogo stariji i po svom duhu suprotan kultu bogova. Kada pobedi uslovljenost prirode čovek otkriva da njegova duša nije u svekolikom postojanju, nego da je neuslovljena božanska svest, koja omogućava svekoliko postojanje, njegova bit, duša ili Sopstvo.

Videli smo kako se usložnjava kretanje ove osnovne energetske monade na makrokosmičkom planu putem savijanja prostorvremena u nebeska tela i organski život, o čemu svedoči astrologija. Sada to isto kretanje možemo prepoznati kao životno iskustvo ili sudbinu jer među njima nema bitnih razlika, sve je to isti prirodni proces. Izgleda različit samo zato što se odigrava na različitim dimenzijama. Pitanje sudbine i *karme* je osnovno za razumevanje astrologije i zato je ovde neophodno razlučiti smisao tih reči od gomile „izlučevina” i gluposti s kojima su one „oblepljene”.

Smisao *karme* jeste delanje, ali ne „naše” delanje, već delanje prirode uopšte. Još je u Bhagavad-giti naglašeno da je smisao oslobođenja sloboda od *karme* i da se ono postiže nevezanošću za nju, nevezanošću za delanje; da čovek ne treba sebi da pripisuje delatnost, čak ni psihofizičku, ni misli nisu naše. Sve što postoji i biva na bilo koji način delatnost je prirode, a ne ljudske suštine, duše, koja je svedok (*sakšin*) i ima svojstva čiste svesti i neuslovljenosti. Ne samo da ceo kosmos postoji ovakav kakav jeste da bi formirao svesnog subjekta, već da bi tog svesnog subjekta doveo do najvišeg prosvetljenja. Čovekova duhovna suština je, stoga, cilj sveg zbivanja, a ne obratno. Zato čovek **ne treba da bude rob prirodnog zbivanja tražeći utočište u njemu, jer sve zbivanje traži svoj ishod i smisao u čovekovoju duši, koja se na ovom svetu izražava kao ličnost**. Ličnost je toliko integrisana koliko je čovek nezavisniji i manje identifikovan sa objektima. Svi

SLOBODA KAO LIČNOST

Kada iskustvo postojanja dovoljno sazri kroz sve suprotnosti tokom svoje karmičke evolucije, ono u ljudskom obliku dolazi do suočavanja sa smislom svoga postojanja, i postojanja uopšte. To suočavanje je početak ocelovljenja ličnosti i praćeno je uvek krizom. Ova egzistencijalna kriza može da traje dobar deo života, a često se prenosi i kroz više života. Sve dotle čovek nije celovit kao ličnost, on je razdeljen na mnoge delove i suprotnosti. Kako i na koji način, pokazuje vreme njegovog rođenja, odnosno stanje prirode u trenutku kada je rođen, jer ta priroda i njena dinamika su tvorci njegovih podela, a ne on sam. On ih omogućava samo na indirektan način, svojom pasivnošću i nespremnošću da svesno prihvati učešće u zbivanju, da se diferencira od njegovog uslovljavanja.

Sve se zbivanje događa da bi u svesnoj ličnosti zadošlo oličenje svoga smisla, zato čovek koji ne teži ovom oličenju, osvešćenju kao *odgovoru* na postojanje, živi u egzistencijalnoj krizi a ne u pravom životu. Njegov život je patnja. Patnja nije ništa drugo do pritisak kojim priroda prisiljava svest da se kristališe, pročisti i integriše u ličnost, gde jedino može biti dosegnut ishod postojanja. U čovekovoju duši se otvara ishod bića, božanska svest koja omogućava da celog bića uopšte bude, i cela priroda teži tom svom ishodu. **Jedino kroz čovekovu ličnost priroda može da bude potpuno usaglašena sa božanskom svešću i autentična.** Smisao prirodnog zbivanja zavisi od celovite

ličnosti, i zato se sve uliva u nju, a ne obratno, ličnost prestaje da biva ličnost kada je rob prirodnog zbivanja. Zato čovek pati ako remeti tu iskonsku težnju sveg života, ako svoje uporište traži u prirodi kroz objektivaciju njenog zbivanja, u objektima, u ropstvu linearnog vremena gde se iskušava jedino prolaznost svega. Tada ide protiv prirodnog toka i nije nikakvo čudo što ga priroda udara teškim udarcima sudbine, jer ona ga time odvraća od pogrešnog puta, od identifikacije s objektima i navodi da jedino uporište nađe u sebi sâmom, u integraciji svoga uma sa svešću duše, ne bi li tako postao oličenje božanske svesti koja svemu postojećem daje autentičnost i sâm život, i tako spase sva bića. Čovekova jedina sudbina je da bude spasilac bića, da svešću i ljubavlju omogućava život, a ne da bude njegov rob. Probuđen čovek vidi da on oduvek jeste u svesti duše i da ne treba sebe da čini autentičnim (da se „spasava”), nego da se cela priroda isceljuje i postaje autentična kroz njega - kada je on probuđen.

Smisao postojanja je u njegovom osvešćenju, a osvešćenje nije ništa drugo do *odgovor* na ovu iskonsku težnju sâmog postojanja. Ako odgovora nema, postojanje je zaludno, izgleda destruktivno i bolno. Suština svesti je u dijalogu ili komunikaciji sa postojanjem. Zato bez ličnog učešća u postojanju nema osvešćenja, a s njim ni smisla postojanja. Lično učestvujemo samo kada ne sprovodimo slepo impulse koji pristižu od Marsa, Meseca i ostalih činilaca prirodnog uslovljavanja, koje nam detaljno pokazuje astrologija, nego im odolevamo i objektivno se odnosimo prema njima u interesu duše, a ne nagona. Uvek kada u tome uspemo, otvara nam se put ka slobodi. Samo nas takvi uspesi oslobađaju. Bez ličnog učešća sudbina je kao auto u pokretu u kojem vozač spava. Nije zato neobično što se takva sudbina loše završava. Manji udarci pri takvoj nesvesnoj vožnji trebalo bi da probude vozača, dok